

Abonamentul

Pentru monarchie:

Pe an 6 fl., $\frac{1}{2}$ an
3 fl., $\frac{1}{4}$ an 1 fl. 50 cr.

Pentru străinătate:

Pe 1 an 18 frcs., $\frac{1}{2}$
an 9 frcs., $\frac{1}{4}$ an
4 frcs. 50 cm.

Fóea apare în fie care
Sâmbătă.

Unirea

Fóe bisericéscă-politică.

Inserțiuni

Un sir garmond:
o dată 7 cr., a dóua órá
6 cr., a treia órá 5 cr.,
și de fiesce care publi-
cațiune timbru de 30 cr.

Tot ce privesce fóea,
să se adreseze la »Re-
dactiunea și Admini-
strațiunea Unirii«
în
Blăș.

Anul VIII.

Blăș 22 Octobre 1898.

Numérul 42.

Școli poporale.

Ministrul Wlassics a prezentat parlamentului un proiect de lege, în care cere un milion de floreni pentru ridicarea de școli poporale.

A declarat ministrul, că atâta cere de o cam dată, dar că va mai cere încă alte trei milioane tot spre acest scop.

Milionul cerut acum ar avé menirea, să fie întrebuințat pentru ridicarea de edificii școlare coréspundétore, după ce din rapórtete primite a trebuit, să se convingă ministrul de instrucție, că sînt ca la 200, adecă 196 școli de stat, ce se află aședate în edificii absolut necoréspundétore legii.

Constatarea acésta, pe care a fost silit, să o facă domnul ministru în fața parlamentului, e fórté prețiosă pentru noi, cari susținem școli confesionale.

Scim, cât de multe sînt vexările și șicanele, ce trebuie să le îndure susținătorii de școli poporale confesionale de la organele stăpânirii. Vicișpan, protopretor, inspector școlastic comitatens, notar, inspector cercual, primar, jurat, medic de cerc, toți aú numai o menire și o datorie: să bage de vină școlilor confesionale. Ba e mai scundă școla cu 10 cm, ba e mai scurtă cu 50 cm, ba nu-i sînt destul de înalte ferestile, ba nu e curte destul de mare, ba că băncile nu sînt chiar moderne, ba că sînt murdărite tablele parietale, și mai scie bunul Dumnezeu, câte și mai câte.

Și tóte aceste pentru ce? Pentru ca să se vadă, că confesiunile nu se interesază în de ajuns de instrucție, și că numai statul póte, să provadă în de ajuns lipsa acésta.

Apoi bine: dacă e așa, și dacă se simte atît de harnic dl ministru, atunci cum de a putut suferi, ca 196 școli de ale statului să fie până acum aședate în localități necoréspundétore legii? Cum a putut statul, să deschidă din capul locului o școlă, fără ca mai întâi să se fie îngrijit de localitate coréspundétore?

E întru adevér supremul comicalul, dacă n'ar fi așa de trist, a și socoti, că statul, care pentru instrucțiunea publică — vorbind în general despre toți ramii de instrucție — aici la noi în țară n'a jertfit aprópe nimica, ci tot numai bisericile, nu face alta, de cât tot bagă de vină la confesiuni, și acum vine tot el și pentru un biet de milion e silit a cere un credit estraordinar, ca să-și póta adăposti acele nefericite de 196 școli.

Dacă e ast fel tréba, atunci am dori, să scim, de ce mai umblă statul, să înființeze școli nóuë de stat și acolo, unde deja sînt școli bune confesionale?

Vadă-și mai întâi de școlile, ce le are, și apoi dacă le-a pus în rînd pe acelea, atunci poftéscă și mai de parte. Alt cum pătésce statul ca cel ce cumpără averi pe datorii: în loc de a plăti datoriile, ce le are, el tot cum-

pără, se estinde, și în loc de a ajunge în ecuilibríu se cufundă tot mai mult în datorii.

Apoi mai e ceva: a nume ar trebui, să-și dea samă statul, óre doresce cine va școlile lui óri ba?

Noi am vedút multe școli de stat și putem spune, că acolo, unde se află și școlă confesională, școlă de stat e pururea gólă, și ocupațiunea invétătoriiului se reduce de regulă la — căscat.

Dacă dar e așa, — și așa e; — atunci de ce mai umblă statul sporindu-și școlile?

Cele ce le are, abia le susține, și are lipsă de împrumuturi. La cetățeni nu le trebuesc.

Ar fi dar lucru mai cu minte, ca să nu se mai pună și cu școlile aceste greutate nóuă pe umerii bieților contribuabili, ci să se lase, ca să-și țină ei școli, de cari lor le place.

Statul și altmintrea atâtea drepturi și-a arogat preste școlile confesionale, cât întru adevér azi dreptul confesiunilor s'a redus la aceea, ca să plătéscă.

Atunci de ce sînt de lipsă școli de stat?

Întru adevér alt răspuns nu póte afla omul cugetătoriiu, de cât că statul vre, să desbrace școlile confesionale de caracterul lor confesional.

Hic Rhodus.

La noi confesional înséamnă religios. Așa dar a desbrăca școlă nóstră de

Feuilleton.

Chezeșia.

Dramă în trei acte, prelucrată după „Neguțătorii din Veneția“ a lui Shakespeare de C. Almert. Românesce de Cr.

(Continuare.)

Actul II.

(Acea-și decorațiune.)

Scena I.

Solanio și Solarino.

Solanio. Ei, ce mai e nóu la bursă?

Solarino. Încă nu se desmintesce vestea, ce o lătesce cumétra Fama, că o corabie a lui Antonio încărcată cu bogății s'a sfărmat de stîncile țermului.

Solanio. Fórté ași dori, ca vestea acésta să nu se adevérescă. Bunul Antonio!

Cu tóte acestea sfârșitul lucrului póte, să fie numai acela, că a perdut una din náile sale.

Solarino. Ași dori, ca la atâta să se mărginéscă perderile lui. Dar ascultă! Un Francez, cu care grăii ieri, mi-a spus, că în strîmțórea aceea, care despărtesce Franța de Anglia, a suferit naufragiú o corabie din țara nóstră, și că ea a fost încărcată cu mărfuri bogate. La vestea acésta pe loc mi-am adus a minte de Antonio și în taună am dorit din tótă inima, să nu fie vre una din náile lui.

Solanio. Spune-i, ce ai aúdit, dar nu fără de veste. Ușor ar poté, să se îngrozéscă de atâtea perderi.

Solarino. Nu este pe fața pămîntului om mai bun ca el. De unăzi vedúi, cum s'aú despărțit de olaltă Bassanio și Antonio. Bassanio l-a zis, că va grăbi, să se întórcă cât se póte mai curénd. „Nu o face asta,“ l-a răspuns el, „Bassanio, pentru mine nu-ți întreprue afacerea; așteptă, până când timpul o va cóce pe deplin. Zapisul, care l-am dat Evreului, să nu-ți chinéscă inima iubitóre. Fii cu voe bună și te șilesc, să-ți câștigí favórea prin dovedí oneste de ale

dragostií tale, potrivite locului și împrejurárilor!“ Cu lacrimi în ochi și-a întors fața, l-a întins mîna, și cuprins fără de veste de o emoțiune admirabilă a strîns cu căldură mîna lui Bassanio. Așa s'aú despărțit.

Solanio. Numai de n'ar scápa Antonio terminul plătirii! Căci a bună samă o ar păți. Așa cred, că dacă ar și avé suma aceea în bani gata și ar voi să o plătéscă Evreului, acesta după espirarea terminului nu o ar mai primi. El e adecă aprins de pofta de a nimici pe Antonio. Dacă i-se va denega dreptul, ce-l are, el va ridica acusa, că s'a vătémát libertatea țerii, și nimeni nu va fi în stare, să-l abată de la pretensiunea sa de a i-se satisfice, în tocmai pe cum este statorit în litera contractului. El s'a jurat în ființa de față a conaționalului său Tubal, că mai bucuros va lua carnea lui Antonio de cât o sumă de bani, fie aceea chiar și de dóuë zeci de óri mai mare de cât datoria.

(Shylock apare în fundul scenei.)

Solarino. Să zicem de o cam dată Amin, ca nu cum va dracul să facă întru adevér una nefăcută, că étá-l aci intrupat în chipul Evreului.

caracterul ei confesional înseamnă a o desbrăca de caracterul ei religios.

Și să vedeți: bag samă tocmai asta o intenționează și statul.

Asociațiunea transilvană și guvernul.

— Ilustritatea Sa Dr Harion Pușcariu ca vicepresident al Asociațiunii publice în „Gazeta Transilvaniei” din 18 a c. o lămurire datată din 15 a c. referitoriu la aserțiunea, că comitetul central al Asociațiunii ar fi cerut ajutoriu de la guvern. Din lămurirea această reproducem următoarele:

Faptul este următoriu: După ce se schimbaseră mai multe scrisori între primarul Sibiului și comitetul Asociațiunii în cauza stipendiilor societății „Transilvania”, comitele suprem al comitatului Sibiū, în urma unui ordin primit de la ministrul de interne, a provocat — la 9 Aprilie a. c. — comitetul central al Asociațiunii, ca — după ce mijlocirea stipendiilor date în trecut de societatea „Transilvania” din Bucuresci, adică de o corporațiune din străinătate, pentru meseriașii români din patrie, este în contradicție cu statutele Asociațiunii, să curme acest procedeu. Tot o dată înștiințază comitetul, că guvernul — la cerere — este aplecat a pune la dispoziția comitetului, respective a suplini suma ce a dat-o până acum societatea „Transilvania” ca stipendii pentru meseriași.

La această provocare a urmat concludul comitetului din 12 Maiu a. c. publicat la timpul său în revista „Transilvania”, și s'a înaintat o reprezentațiune la ministru, în care comitetul declară, că va renunța la distribuția donațiunilor societății „Transilvania”, înse combate hotărât punctul de vedere al rescriptului ministerial și susține dreptul și datorința sa de a primi donațiuni pentru scopurile, ce le urmărește, fără considerare la persoana și calitatea de cetățean a donatorului. Referitoriu la ofertul ministrului comitetul atunci nu sa declarat.

A urmat apoi rescriptul ministrului de interne Nr. 601 pres. din 19 Iulie a. c., prin

care acesta lea act de renunțarea comitetului, declară, că la nici un cas nu se pôte identifica („semmi esetre sem teszi magáévá”) cu enunțațiunea comitetului: că Asociațiunea nu pôte fi constrinsă în mod legal de a nu mai primi suma dată de societatea „Transilvania”, și provocă — prin comitele suprem — pe primarul orașului Sibiū, să facă întrebare, dacă Asociațiunea este ori nu aplecată a cere suplinirea oferită de guvern a sumei pentru stipendiile de sub întrebare, care — la cerere — se va libera cu totă prevenirea.

La această provocare categorică comitetul central în ședința sa din 6 crt. a luat următoriu conclud:

„Comitetul central lea act de rescriptul Nr. 601 din 19 Iulie a. c. al dlui ministrul de interne și primesce donațiunea oferită pentru suplinirea sumelor date în trecut de societatea „Transilvania” din Bucuresci pentru ajutorarea meseriașilor români din patrie. Biroul se autorisază a înainta în acest înțeles o cerere către dl ministru, în care să se accentueze, că comitetul a aflat cu părere de rău, că dl ministru nu se pôte identifica cu punctul de vedere al răspunsului din 12 Maiu a. c. de ore ce crede, că acesta este în deplină consonanță atât cu statutele Asociațiunii, cât și cu drepturile și interesele ei naturale.”

Motivele, de cari a fost condus comitetul central la votarea acestui conclud, sînt următoarele:

„Din scrisoarea primarului orașului Sibiū se vede, că dl ministru, cu tôte că comitetul central în răspunsul său din 12 Maiu a. c. a ignorat ofertul Dsale de a suplini din cassa statului suma primită până acum din partea societății „Transilvania” din Bucuresci, — insistă din nou, ca comitetul central să înainteze o cerere în această materie, și anticipază de acum încuviințarea ei.

Între asemenea împrejurări comitetul are de a face cu un ofert de donațiune, făcută în mod necondiționat, și în meritul

cestiunii are, să decidă, numai dacă primesce ori ba donațiunea oferită.

În sensul §-lui 8 din statute, și după cum însuși comitetul central a accentuat în răspunsul său către ministru, ori cine și prin urmare și guvernul țării, respective statul, pôte face Asociațiunii doonațiuni pentru realizarea scopurilor sale statutare. Comitetul central are nu numai dreptul, dar și datorința de a primi donațiunile făcute pentru scopurile urmărite de Asociațiune, și le-ar pôte refusa numai în cas, dacă ar ave excepțiuni materiale în privința provenienței donațiunilor sau condițiunilor, sub cari aceste sînt oferite.

În privința provenienței donațiunii oferite de ministru nu încap excepțiune. Sînt banii statului, banii țării, ce se oferă, și este numai un act — de și cu totul neînsemnat — de dreptate și echitate, că se face o parte — fie de o cam dată cât de mică — din mijlocele statului pentru trebuințele culturale ale poporului român.

Ce privește în al doilea rînd condițiunile, sub cari se oferă stipendiile din cestiune, de asemenea nu este nimic de excepționat, de ore ce ministrul nu pune nici un fel de condițiuni, ci declară numai, că este aplecat a suplini sumele date în trecut de societatea „Transilvania”, ceea ce înseamnă, că le dă sub aceleași modalități, adică necondiționat.

Din aceste motive comitetul central nu este în drept a renunța în numele și contul meseriașilor români, ci trebuie, să primască stipendiile oferite de ministru în mod necondiționat, rămânându-i înse dreptul, ca la cas dacă ministrul ar pune ulteriore condițiuni, și acestea nu ar fi convenabile, să refuze ajutorul oferit.”

Înmormîntarea Mitropolitului Miron Romanul.

Raport special.

Joii aū fost înmormîntate în cimiteriul bisericii gr. or. din suburbiul Iosefiu din Sibiū

Scena II.

Cei de mai înainte. Shylock.

Solarino (cătră Shylock). Ei, Shylock, ce mai e noi printre neguțătorii?

Shylock (vehement). O afacere de tot rea. Un bancrotat, un risipitoriu, care nu va mai pute, să se arete la bursă! Un cerșitoriu, care se obicnuia, să vină la bursă în tot de una înțotonat! Acum să se păzescă bine de zapisul său! — El tot de una mă numiscă cămătaru, și tot de una dase bani împrumut din dragoste creștinescă! — Să se păzescă de zapisul său!

Solarino. Dar imi place, să cred, că și dacă ar bancrota, nu totuși nu i-ai lua carnea! De ce ar pute, să-ți fie bună?

Shylock. De momelă pentru pesci. Chiar și dacă nu ar sătura pe nimeni altul, totuși mi-ar sătura pofta mea de răsbunare. M'a încărcat cu ocară, m'a păgubit cu o jumătate de milion, a ris de perderile mele, și-a bătut joc de dobînda mea, a hulit nêmul meu, m'a împedecat în afacerile mele, prietini mi-i a îndușmănit, pe vrășmașii mei i-a amuțat asupra mea! Și pentru ce a făcut-o asta? Eū sînt Evreu. Un Evreu nu are ore ochi? Nu are și Evreul simțiri, porniri și patimi? Nu se nutrește el ore în același chip, nu se rănesce prin aceleși arme, nu-l cercă aceleși bôle și nu-l tãmaduesc aceleși lécuri, ca și pe creștin? Nu sãngerãm ore și noi, dacă ne împunge

ore cine? Nu ridem și noi, dacă ne gidile ore cine? Nu murim ore și noi, dacă ne otrăviți? Și dacă voi ne vătămăți, noi să nu ne răsbunăm? Dacă sîntem asemenea voue în tôte cele alalte, vom, să vă fim asemenea și în asta. Dacă un Evreu vătămă pe un creștin, care este smerenia lui? Răsbunarea. Dacă un creștin vătămă pe un Evreu, ce trebuie să fie smerenia lui după exemplul creștinilor? — Ce alta, dacă nu răsbunarea? Răutatea, la care mă învetați voi, vreū, să o deprind, și ași fi om slab, dacă nu ași întrece pe învățătorii mei.

(Iese rîdînd cu glas învîtoriu.)

Scena III.

Solarino. Solarino. Un servitoriu.

Servitoriu (predă lui Solarino o epistolă). Nobililor domni! Antonio stăpănu meu vè rógă cu stăruință, să duceți această epistolă lui Bassanio. Cuprinsul o să vè spună, cât e de grabnică.

Solarino (cu zorire). Cuprinsul! Cetesce, Solarino!

Solarino (cetesce). „Scumpe Bassanio! Tôte năile mele s'aū nimicit. Creditorii mei devin crudeli. Avere-mi e perdată. Măne espiră zapisul Evreului. Și după ce-mi e cu neputință, să mai trãesc, dacă nu-i plătesc suma garantată, ast fel tôte datoritiile dintre mine și tine sînt șterse. De te-ași pute vedé măcar la mórtea mea. Dară fă,

cum îți place. De cum va iubirea mea nu te va îndemna, să vii la mine, atunci nu o facă nici epistola această.”

Solarino. Scumpul meu, lasă le tôte la o parte și pornește.

Solarino. Da, am, să grăbesc și să îndem pe Bassanio, ca să se întorcă și să împlinescă dorința prietiniului său. Vîno, prietine, ajută-mi, să mă gat de drum, căci timpul e scump.

(Pornesc toți.)

Scena IV.

Shylock și Tubal.

Shylock. Ei, Tubal, ce noutăți imi aduci din Genua?

Tubal. Nimica, fără numai nenorocire. Am auzit în Genua, că Antonio —

Shylock (ridicându-și privirea). Ce? Ce? O nenorocire? Antonio?

Tubal. A perdat o nae, carea venia din Tripolis.

Shylock (saltând de bucurie). Har Domnului! Har Domnului! — Dar ore adevărat să fie, Tubale?

Tubal. Preste ori ce îndoelă! Am grăit cu câți va matrosi, cari și-aū mântuit viața cu prilejul naufragiului.

Shylock. Îți mulțămesc, bunule Tubal! Bune vești! Ha, ha ha! Bune vești!

Tubal. Mai mulți creditorii de ai lui Antonio, cu cari am călătorit împreună până

rămășițele pămîntesci ale Mitropolitului *Miron Romanul*, mort în noaptea de Duminecă spre Luni după un morb greu.

Mitropolitul suferia deja de mult și era slăbit în puteri, cu toate că de abia ajunsese vrsta de 70 de ani. În timpul din urmă bóla lui trecuse în gâlbinare, carea apoi îl și nimici.

Trista scire fusese comunicată telegrafice autorităților supreme din țară: Maiestatei Sale, guvernului și I. P. S. Sale Mitropolitului Victor în calitate de cap al bisericii noastre, apoi tuturor oficiilor protopresbiterale din arhidieceasa gr. or.

Cadavrul mitropolitului repausat a fost espus în reședința sa până Mercuri la 5 ore, când a fost dus preste uliță în biserică din cetate. Cosciugul de metal a fost purtat de 8 protopresbiteri, încunjurați de preoți avînd în mîni lumini aprinse. În acest trist cortej au luat parte Episcopii *Mețanu și Popea*, arhimandriții, mulți protopresbiteri sosiți deja la Sibiu și un număr public. Aședat fiind sicriul pe catafalce, s'a început serviciul călugăresc, ceremoniile îndatinate la înmormîntarea călugărilor. Totă noaptea clericii au cetit psalmi lângă catafalce, pe care era aședat cosciugul desfăcut. Mitropolitul era îmbrăcat în hainele arhieresci avînd pe pept crucea și Evangelia, ér pe cap mitra.

În dată după mörte se începu lungul sir al condolențelor. Și-au exprimat condolența pe cale telegrafică, în scris ori în persoană Maiestatea Sa, ministrul Wlassics, supremele autorități din Sibiu, Asociațiunea, reprezentanța bisericii noastre din Sibiu, confesiunile cele alalte, fruntașii gr. or. și alții. Între cei cari au făcut-o acesta, a fost și fostul ministru Tache Ionescu, care a dispus, să se depună pe sicriu în numele său și o cunună. De alt cum numărul cununilor a fost fôrte mare.

Joi dimineță strada Măcelarilor era plină de popor, dar mai ales de preoți. Aă fost de față apröpe toți protopresbiterii arhidieceșani. Fiind că programul înmor-

mîntării se schimbasesc, și serviciul avea, să se începă nu la 10, ci la 9 ore, delegațiunea bisericii noastre, constatătoare din prepositul *Ioan M. Moldovan*, canonicul *Gavril Pop*, secret. mitrop. *Dr. Augustin Bunea*, apoi *A. C. Domșa* prof. la școla de fete și *Dr. Seb. Radu* protopop la Uioara, se presentă la arhimandritul *Ilarion Pușcariu* spre a exprima condolența Mitropolitului nostru, a Capitlului, Consistoriului și a întregii arhidieceșe.

La 9 ore se începu liturgia pontificată de Episcopul Popea. Mica biserică era îndesată de public distins. Între cei presenti s'au remarcat fostul Mitropolit primat al României *Ghenadie*, comitele suprem *Thalmann*, reprezentanții bisericilor gr. catolice, romano-catolice, luterane, primarul, reprezentanții Asociațiunii, reuniunii femeilor, un auditor militar, inspectorul Pintér, familia Mocsanyi, o numărösă delegațiune de la Brașov, reprezentanții tinerimii universitare din Pesta și Cluș și alți mulți. După liturgie a urmat prohodul, la care au slujit amîndoi Episcopii. Cântările au fost esecutate escelent de corul clericilor și pedagogilor, ér ale prohodului de corul neîntrecut al reuniunii de cântări din Sibiu, sub conducerea prof. Dima. Cuvîntarea funebreală a rostit-o Episcopul Mețanu. A depins viața repausatului, luptele lui și jalea și îngrijirea bisericii în aceste critice timpuri.

Sfârșindu-se ceremonialul, conductul se porni de-a lungul stradei Măcelarilor, piața mare, strada Ciszădiei, strada Schewis pînă la biserică din suburbul Iosefin, unde mortul a fost aședat în cripta a nune zidită. Pe tot percursul cortejul a mers în frumoasă ordine, avînd în frunte musica militară și un frumos corp de ofițeri.

După înmormîntare a urmat pomană.

Adangem o scurtă biografie a repausatului mitropolit pînă la ziua, în care a cuprins scaunul mitropolitan.

Moise Romanul s'a născut în Mezieș, com. Bihorului, o comună vecină cu Beiușul, la 23 August 1828 din părinți plugari bine

situați. Studiile elementare și gimnasiale le-a făcut în Beiuș. Trecu apoi la Oradea Mare, unde urmă cursul sciințelor filosofice. Murind la 1846 părintele său, se decise după stăruința mamei sale pentru preoție și întră în seminariul din Arad. Ca teolog de anul al doilea fu deja numit cancelist consistorial și ca atare absolvi cursurile teologice. La 1849 fu numit notar consistorial, post, ce-l ocupă pînă la 1860.

La stăruința episcopului arădan de atunci Procopiu Ivăciovici, mai târziu mitropolit în Sibiu și apoi patriarh al Sêrbilor în Carloviț, tinerul Moise luă la 27 Octombrie 1857 rassa călugărescă cu numele de Miron. La 3 Novembre fu sfințit diacon și numit profesor de teologie; la 24 Iunie fu sfințit protodiacon, la 31 Martie 1863 chirotonit preot, la 25 Martie 1864 înaintat protosingel și în curînd asesor consistorial.

Fiind preste 10 ani profesor de teologie, de o dată se hotărî din motive necunoscute a trece la altă carieră. La 1869 își puse candidatura de deputat în cercul Chișineului. După 4 luni de deputație fu numit la 1 Aug. 1869 inspector școlar în comitatul Carașului.

Sistemisându-se vicariatul de Oradea Mare, fu cu unanimitate ales ca primul vicar. La 8 Novembre 1871 fu ridicat la gradul de arhimandrit, ér la 12 Novembre 1873 fu ales episcop la Arad în locul lui Ivăciovici, și Maiestatea Sa l-a și întărit la 7 Decembrie acela-și an. Alegerea lui de episcop era combătută de o considerabilă minoritate, care avea în fruntea sa pe frații Mocsanyi, V. Babeș, dr. Vasici și alți fruntași.

După alegerea mitropolitului Ivăciovici de patriarh la Carloviț avea, să fie ales alt mitropolit. Congresul național s'a întrunit în 27 Octombrie 1874 și a ales pe Ioan Popasu. Guvernul înse a refuzat, să propună Maiestatei Sale confirmarea lui. S'a întrunit al doilea congres la 25 Novembre acela-și an, și după multe lupte și sfortări a fost ales episcopul Miron Romanul, care a fost întărit, ér la 27 Decembrie a fost intronizat ca mitropolit.

aci în Veneția, staă, să jöre, că el are, să falimenteze.

Shylock. Asta më îmbucură! Voiü, să-l chinuesc, voiü, să-l torturez, voiü inima lui, dacă trece termenul; că în dată ce el nu va mai fi în Veneția. voiü pute, să neguțătoresc, cum îmi place. Du te, Tubale, și sciricesce mai de parte. Ne vom întilni la sinagoga noastră.

(Tubal iese.)

Scena V.

Shylock. Antonio. *Solanio.*

Shylock. Êtă, aici vine urgisitul!

Antonio. O, ascultă-mă, bunule Shylock!

Shylock (furtunatic și rötüdcios). Zapisul meu! Ala-l voiü! Să nu zici nimic împotriva zapisului! M'am jurat pe el și am. să më țin de el! Fără de vină m'ai numit căne; și dacă sînt căne, păzesce-te de dinții mei! Dogele trebuie, să-mi facă dreptate.

Antonio. Te rog, ascultă-mă!

Shylock. Voiü împlinirea zapisului! Nu mai perde vorbe, eü voiü împlinirea zapisului și nu voiü, să te mai aud vorbind. Nu më vei face, să fiu un nebun hăbăuc și slab, care clatină din cap, oftéază, compătinesce și mai pe urmă face pe mijlocitoriul

creștinesc. Nu veni după mine! Nu voiü, să mai aud nici o vorbă.

(Iese.)

Solanio. Acesta e cu adevărat cel mai crudel dintre toți căniil, căți au trăit öre când între ömeni.

Antonio (resignat). Mergă! Nu mai alerg după el cu rugăminte zădărnice. El vre viața mea, și eü sciü, pentru ce. Pe căți datorăși nu am mântuit din ghiarüle lui, cari mi-se tânguiaü, că au ajuns de jaful lui! Asta e cauza urgiei lui. Dar —

Solanio. Dogele a bună samă nu va permite, ca el să-și ıea ipoteka.

Antonio. Dogele nu póte împedeca cursul dreptății. Dacă ar înceta situația favorabilă, de care au parte străinii în Veneția, atunci s'ar dejosi justiția statului, fiind că câștigul și comerțul în cetatea acesta atîrnă de la toate popörüle. Du te numai! Supărarea asta și perderea m'au slăbit așa de tare, căt abia mai rămăne un funt de carne, ca să satur cu el mäne pe creditorul meu cel însetat de sânge. Numai o dorință am: Dea Dumnezeü, ca Bassanio să më vadă plätindu-ı datorla! Altă grije și dorință nu mai am.

(Amîndoi se duc. Cortina cade.)

(Va urma.)

Revistă bisericescă.

Roma.

Din Roma se anunță, că Sfinția Sa a protestat în contra procedurii guvernului italian, care n'a invitat și pe S. Scaun la congresul puterilor pentru suprimarea anarchismului. Papa accentuează din nou drepturile, ce i-se cuvin ca la suveran, pe cum și violările, cari le suferă, și insistă asupra sanării acestora. La aplanarea conflictului german-spaniol Papa a purces ca adevărat suveran.

Se zice, că cardinalul secretar de stat Rampolla a trimis guvernului german o notă esplicativă, în care declară, că S. Scaun nu intenționează, să pretindă protectoratul francez preste catolicii germani din Orient și pe acolo, unde imperiul german însu-și protege pe sușii săi. Prin acesta conflictul născut din neînțelegeri se consideră de aplanat. De succes al lui Bülow pe lângă Vatican e designat Rottenhahn actualul ambasador german din Elveția, care a

mai reprezentat în chip interinal imperiul german pe lângă Vatican.

Sfinția Sa în 15 a c. a primit în audiență pe peregrinii englezi în număr de 90 persoane. În scurta alocuțiune Papa și-a exprimat bucuria, că vede între peregrini mulți numai de curând convertiți, și sperarea, că convertirile se vor continua.

Parlamentul italian, după ce a ocupat cu forța Roma și statul papal, a votat Papei ca rebonificare suma anuală de 3.200.000 lire, din cari înse S. Scaun nici o dată nu a primit nimica. Pretenziunea Papei la statul italian se urcă aproape la 70 de milioane de lire.

Revistă politică.

Afaceri interne.

Dieta în 14 a c. a ținut o ședință de 10 minute, în care ministrul de finanțe a prezentat proiectul de lege, prin care cere indemnitate pe 4 luni. Acest proiect s'a dat comisiunii finanțiere, care în 15 a c. a raportat în dietă despre el. Cu această ocaziune Polonyi a atacat procedura comisiunii, carea nu a tipărit și împărțit între deputați proiectul mai înainte de a-l dezbate și de a raporta despre el în dietă. De afacerea acesta s'a ocupat dieta și în ședința de Lună, neavând alt ceva de lucru.

Ministrul de culte și instrucțiunea publică a cerut un credit de 1,000.000 fl., pentru ca să pună în starea prescrisă de lege edificiile școlare și locuințele doctore de la 196 școli de stat. În cari comune sînt școlile acestea, ministrul nu a spus.

La indemnul partidului poporal din toate părțile se înaintază dietei petițiilor pentru reducerea dării de pământ.

În ședința de Marți guvernul a propus, ca proiectul bugetului provisor pe 4 luni să se dezbate în dietă Sâmbătă în 22 a c. Opoziția a inscenat obstrucție în contra acestei propunerii a guvernului.

Primul orator a fost abatele Molnár. El privește în indemnitate o cestiune de încredere, care nu o poate vota guvernului actual. Partidul poporal voesce, să se închie cu Austria un pact echitabil, dară nu jertfirea intereselor ungare.

În acest sens a vorbit și Apponyi. El impută guvernului, că pentru ce nu pune la dezbate bugetul, după ce a trecut deja prin comisiune; apoi pentru ce nu dă deslășiri țării în cestiunea pactului și a cutoei. Din declarațiunile ministrilor austriaci s'ar vedea, că guvernul unguresc s'a învoit la ridicarea cutoei.

Ministrul de finanțe Lukács László zice, că cestiunea cutoei are, să se resolvască deosebit de cea a pactului. Cutoa se va ridica ori reduce, după cum se va fi ridicat ori va fi scăzut capabilitatea țării de a purta sarcini. (Strigări: Ridicarea cutoei!) Nu e vorbă de ridicarea cutoei. Cutoa o determină majoritatea. Ce privește modificarea proiectelor referitoare la pact, ambele guverne se vor înțelege, că ce modificări sînt admisiibile.

În 19 a c. s'a continuat obstrucția, criticând oratorii opoziționali Kossuth, Holló și Blaskovich foarte aspru politica guvernului.

Austria.

Parlamentul încă din săptămîna trecută se ocupă de desbaterea bugetului provisor. Desbaterea e de tot îndelungată amestecând în ea aproape fiesce care orator cestiunii de naționalitate și de ale raporturilor cu Ungaria. Desele interpelări încă împedecă mersul dezbaterilor și le dau un colorit obstrucționist.

Ziarul din Praga „Politik“ scrie, că bărbații de încredere ai Cehilor tineri și-au redactat postulatele în formă concretă și prin Dr Engel le-au prezentat ministrului president așteptând, ca guvernul să le facă concesiunile dorite. Se zice, că de la împlinirea dorințelor lor fac pendentă spriginirea guvernului în cestiunea pactului.

Partidul poporal catolic declară, că și după intrarea baronului Di Pauli în cabinet își păstrează libertatea de acțiune. Așa dar majoritatea contelui Thun nici acum nu e sigură pentru ori ce eventualitate.

Germania.

Călătoria împăratului german e vii comentată de presa europeană. Mai ales în cercurile politice rusesce e dominantă părerea, că călătoria împăratului Wilhelm nu va rămîne fără de influință asupra mersului politic în Orient. De și faimei despre anexarea unui port din Siria prin Germania nu i-se dă nici un creșemînt, totuși se consideră ca sigur, că Germania își asigură o poziție în Orient, ca și care Rusia și Franța nici după timp îndelungat și după nenumărate jertfe în bani și în omeni nu și-a putut câștiga.

Împăratul a sosit în Constantinopol în 18 a c., unde sultanul i-a făcut o primire imponentă. Prezența împăratului va îndupleca pe sultanul la concesiuni în favorul Germaniei cu privire la locul sacru.

În Alexandria s'a descoperit o conjurațiune, care avea de scop de a atenta la viața împăratului, de cum va ar călători în Egipt. Vre o 15 Italiani au fost arestați. Conspiratorii au voit, să călătorască la Ierusalim și să comită acolo atentatul. Poliția înse i-a prevenit, le-a confiscat bombele și i-a arestat. Despre urzirea complotului împăratul a fost de cu vreme încunoscînt, și el pentru aceea a renunțat la cercetarea Egiptului.

Franța.

Foile puse în serviciul sindicatului Dreyfuss spre a face, ca lumea să se mai intereseze de acesta, au inventat un complot în contra statului. Complotul după foile jidovesce l-ar fi pus la cale provincialul Iesuiților Pére du Lac, deputatul antisemit Dérouléde, prințul Victor Napoleon și câți va generali compromiși în afacerea Dreyfuss. Com-

plotul era, să se pună în lucrare Sâmbătă cu ajutorul garnisonei din Paris prindend pe ministri și făcendu-se preinșii conspiratori stăpîni ai situației; guvernul înse a prins de veste și a zădărnicit planul. Cu de aceste umbli foile liberale, să discrediteze armata, pentru că ea se opune revederii procesului Deryfuss, sôrtea căruia vor, să o identifice cu a republicii. Faptul este, că între ofițeri domnesce mare nemulțămire din cauza deselor atacuri, la cari sînt espuși din partea presei filosemite, fără ca guvernul să le apere reputația.

Turcia.

Porța răspundend la ultimatul celor patru puteri în cestiunea Cretel a luat la cunoscînță accentuarea suveranității sultanului preste insulă, de asemenea a luat act despre desarmarea creștinilor și despre garantarea siguranței vieții și averii Mohamedanilor. A declarat mai de parte guvernul turcesc, că voesce a purcede în armonie cu cele alalte puteri spre restabilirea ordinii; a dispus deja transportarea armatei din Creta, rămînend numai contingentul necesar pentru apărarea suveranității și a flămurei turcesce. Tot de o dată a declarat, că așteptă, ca reprezentanții puterilor să cêră de la guvernele sale instrucțiuni cu privire la introducerea autonomiei și acelea să le comunice și sultanului.

La acest răspuns ambasadorii au înaintat guvernului turcesc o notă colectivă nouă insistend, ca acesta să primescă necondiționat cele pretinse în ultimul și să retragă totă armata din Creta.

Din Atena se anunță, că 4000 de Mohamedani au declarat admiralului Pottier, că după retragerea trupelor turcesce și dinșii vor părăsi Creta. Cei mai mulți emigranți voesc a se aședa în Siria și cer de la sultanul, ca să fie transportați gratuit pe năile statului. Sultanul nu aprobă emigrarea, ci doresce, ca elementul mohamedan să rămînă și pe viitor în Creta.

Guvernul turcesc în 15 a c. a declarat, că primesce necondiționat ultimatul puterilor. Cu acesta Creta în faptă încetază de a mai fi provincie turcescă. Anexarea ei la Grecia e numai cestiune de timp.

Întimpinare.

Referitoriul la articolul nostru „Cosița noastră“ din numărul trecut primim următoarele șire:

Blaș 15 Octobre 1898.

Domnule Redactor! La provocarea preste măsură delicată din „Unirea“ de azi Te rog, să binevoesci a suscepe în colonele ziarului Dtale următorul răspuns:

Fie care om el însu scie mai exact, cum stați afacerile lui, — și fie care om are dreptul de a judeca el însu: unde, când și cum *poate* împlini fapte ca cele din cestiune?

Și dacă cine va *ar avé lipsă* de cămeșea sa până la mörte, pare mi-se, nu ar fi cu dreptul, să o chiar pretindem de la el, până mai răsufli.

Altmintre regret foarte, dacă în viața mea mă voi fi purtat așa față de instituție, în cât — fie măcar și numai unul din cei ce-mi cunosc mai de aproape pașii, — poate veni la cugetul, că aplicarea unui bold, la care Neamțu-Țice „Wink mit dem Zaunpfahl“, este nu numai indicată, dar chiar necesară.

Așa întimpinarea. Numele său scriitorul sirelor dorește, să i-se retacă.

Cetitorii a bună samă vor sci, cine e.

Noi din parte-ne mărturisim, că nici prin minte nu ne-a trecut, să-l vătămăm ori chiar și numai să-l supărăm prin cuvintele noastre. Dimpotrivă ne-am unit și noi convicția noastră cu convicția de obște referitoare la intențiile cele nobile și marinimose, care le nutrește Dsa.

Constatăm, că epistola Dsale a fost pentru noi o palmă zdravănă. O suferim cu bucurie. Ne aducem a minte de misionariul acela francez, care cerșind prin Franța pe sama fiilor săi sufletesci din Africa a intrat la un lafc bocotan și în loc de ajutoriu a primit o palmă. El atunci a zis: „Asta a fost pe sama mea. Acuma dă ore ce și pe sama sermanilor mei fi sufletesci.“

Scim, cum stă lucrul, și de aceea repetim cu insistență îndoită Dsale și tuturor, celor ce au durere de sorțea gimnasiului nostru: Qui cito dat, bis dat!

Păzescă ne Dumnezeu de un lucru ca acela, dară noi foarte ne temem, că pe când va muri Dsa, gimnasiul nostru va fi în trista poziție de a nu mai avé lipsă, să reflecteze la nici un ajutoriu din partea Dsale.

Noi de altmintre ne-am împlinit numai sfânta datorință de a apăra instituțiile noastre, pentru ca nu cum va la timpul său să ni-se pótă aplica cuvintele Scripturii: „Câni muti sînt, cari nu pot lătra.“ Lătratul cânelui nu e chiar delicat. Cerșitoriu în mediul nostru social face carieră în specialitatea sa nu cu smerenie, ci cu obrăznicie. Acestea nu au deci, să supere pe nici un om, care s'a obicinuit a cugeta asupra lucrurilor în chip mai adânc.

Correspondențe.

Selagiū, Octomvre 1898.

Onorată Redacțiune!

Vin a vă raporta despre frumoșele serbări, ce s'au sevârșit în parochia Acăș în ziua de Sfântă Măria mică cu prilejul sfințirii bisericii din Acăș.

Frumușica biserică română greco-catolică din Acăș nu e chiar nouă, căci zidirea ei s'a început încă pe la anii 1869—1870 sub preoția repausatului Ioan Popdan și sub curatoria asemenea repausatului George Șaitoș-Sôtér, dar din pricina, că în Acăș sînt de tot puținii Români și și aceia sêraci, abia în 1880 s'a putut preda cultului dumnezeesc. Nu s'a terminat înse, căci bani n'au avut, nu le-a ajuns, să zidescă și turn, cor, scaune etc. Aceste s'au zidit pe rînd. Așa în 1893 s'au făcut scaune regulate fiind preot actualul protopop în Unimăt M. On. D. Gregoriū Pop, ér curator Samuil Filip, ér în timpul din urmă pe lângă renoirea ridicată a întregului zid, acoperirea cu tinichea a năii bisericii, ridicarea corului, facerea plafonului etc. s'a ridicat și turnul, care s'a coperit cu tinichea și s'a văpsit așa, cât azi biserica din Acăș este una din cele mai frumoșele biserici din acest jur.

Ast fel terminată fiind biserica, sfințirea respective binecuvîntarea ei s'afăcut în 8/20 Septembre c. pontificând delegatul Escelenței Sale Episcopului Magnificul și Reverendissimul Domn vicar al Sêlagiului Alimpiū Barboloviciū asistat fiind de M. O. D. Ambrosiū Pop protopopul tractului Sătmar și paroch în Dorolț, Gregoriū Pop protopopul tractului Eriū și paroch în Unimăt, Gavrilă Valda protopop și paroch în Bobota, Ludovic Rezei protopop și paroch în Supurul de jos, Gavrilă Meseșan paroch în Chieșd, Vasile Tămaș paroch în Giungiu, Dr Iuliū Dragoș paroch în Sâncraiu, Vasile Hoblean preot în Cig, Laurențiu Avram preot în Chieșd etc.

Cântările de sub liturgia solemnă le-au executat frumos alternativ corurile din Giungiu și Dorolț și corul vocal din Sâncraiu. Cuvîntarea bisericescă ocațională o a rostit cu cunoscuta-i elocință Magn. și Rsmul D. vicar Alimpiū Barboloviciū, după care a luat cuvîntul M. On. D. Gregoriū Pop din Unimăt mulțămînd tuturor binefăcătorilor bisericii, érá preotul din Acăș Antoniū Băliban a schițat istoricul bisericii din Acăș înșirînd numele acelora, cari de la început până în ziua sfințirii au dăruit câte ceva pe sama bisericii. După acestea sfârșindu-se serbările, corul instrumental din Giungiu a intonat imnul național, la sunetul căruia inteligința, — care de alt fel aproape numai din cler a constatat, — inteliginții mireni nu au vreme, să umble pe la sfințiri de biserică, — s'a dus la locul prânzului, érá nația pe la casele Românilor.

În decursul prânzului s'au rostit după obicei mai multe tosturi. Magn. și Rsmul D. vicar Alimpiū Barboloviciū a rostit tost întru sănătatea Escelenței Sale Episcopului diecesan Dr Ioan Szabó.

Ast fel au decurs în chip foarte frumos și impunătorii aceste serbări atât de înălțătoare de inimă, la cari mireni inteliginți au aflat cu cale a nu lua parte. Pentru ce? Ei vor fi sciind. Cu atât mai vrednică de laudă este nația, care în număr aproape de 3000 de suflete au luat parte la această sfințire.

Nu pot, să întrelas a pomeni aci cu deosebire procesiunile venite din Supurul de jos în frunte cu M. On. D. protopop Lud. Rezei, și cea din Giungiu în frunte cu M. On. D. Vasile Tămaș, pe cum și cea din Dorolț, care cu rîndul frumos și cu cântările evlaviose au stors admirația chiar și a Calvinilor din Acăș, cari și ei fiind aici la vre o 1200 locuitori. au luat parte foarte mulți la sfințire.

Delater.

Nr. 10—1898.

Convocare.

În sensul §-lui 21 din „Statutele reuniunii Inv. gr. cat. din Archidieceasa gr. cat. de Alba Iulia și Făgăraș prin acesta se conchémă adunarea de toamnă a despărțimîntului constatător din membrii reuniunii aparținătorii Vicariatului gr. cat. al Făgărașului. Adunarea se va ține *Duminecă la 6 Novembre st. n. a. c.* în scôla gr. cat. din *Ileni* pe lângă următorul

Program: 1. La 8 ore a. m. constatarea membrilor prezenți în scôla și participarea în corpore la serviciul divin. 2. La 10 ore a. m. deschiderea adunării prin preot. 3. Incassarea taxelor. 4. Ascultarea lecțiunii practice ținute de I. Fărcaș. 5. Cetirea unei disertatiuni de G. Vlad. 6. Discuțiune asupra

disertatiunii și a prelegerii practice. 7. Cetirea și verificarea procesului verbal din adunarea trecută. 8. Raportul comitetului despre activitatea sa de la ultima adunare, apoi raportul cassarului despre starea averii. 9. Statorirea timpului și locului pentru ținerea adunării viitoare. 10. Designarea membrilor, cari la adunarea proximă vor ține prelegeri ori disertatiuni. 11. Propunerii și interpelări. 12. Alegerea comitetului și delegațiilor pentru periodul următor. 13. Închiderea adunării. Șinea veche, 17 Octomvre 1898.

Ioan Pop
președinte.

Eustachiū Crișan
notar.

Noutăți.

Escelența Sa Î. P. S. D. Mitropolit în 19 a c. a călătorit la Budapesta spre a asista în 21 a c. la ceremonia aședării osémintelor regelui Arpadian Bela III în cripta de la biserica s. Matia din Budapesta.

Denumire. *Ladislau Pap Szilagyi*, secretar ministerial în ministeriul de culte și instrucțiunea publică, e numit consiliar de secțiune în același ministeriu.

Martiri noi. Biserica catolică și-a dobîndit din nou doi martiri, cari au cădut jertfă întru propagarea credinței în Africa. Aceștia sînt fratele Severin din congregațiunea Spiritului sfînt și un prunc, care îl însoția. Fratelul Severin i-s'au străpuns ochii și i-s'a tăiat gâtul; cadavrul lui l-au aflat cei alaiți membri ai misiunii din Congo, érá carnea pruncului o au mâncat ucigătorii, o cétă de Bongî.

Legea despre magiarisarea numirilor topografice e pe calea de a se executa. Acésta o a declarat ministrul Perczel la interpelarea din 19 a deputatului dietal Endrei. Ministrul zice, că s'au luat măsurile pentru intrarea legii în vîgore.

Canibalism în Rusia. Un corespondent al lui „Sussex Daily News“ scrie: Mai înainte de asta cu două luni publicasem în colónele acestea estrase din epistola unui prietin rus, care învinováția o comună rusescă cu canibalism. Estrasele se publicaseră mai de parte. se declaraseră înse cu o cale de neadevurate. Dară acum în zilele din urmă și-a îndreptat congresul bisericii rusescei din Chiov luarea a minte asupra acestei afaceri. Episcopul din Casan a recunoscut, că în diecesa lui se întîmplă adese ori canibalism, și că până acuma nu a putut, să-l stirpescă nici un mijloc. Canibali din Casanucid și mánâncă pe ómenii aceia; ei nutresc părerea, că fapta lor împacă pe dumnezei. Frumósă flóre a vieții religioșe din biserica neunită!

„**Jidanul vécului al XIX, saū pentru ce sîntem antisemiti?**“ este titlul unei broșuri volante, ce a apărut de curînd în Graț. Autorul broșurii este I. Seidl. El presentă pe Jidovi ca pe un popor foarte egoist, care exploatează tóte terenurile vieții sociale în folosul său spre păgubirea celor alaiți cetățeni din Austria. Pe când statul are o datorie de 4½ miliarde = 4500 milioane, érá aristocrația și poporul sêrăcesce, pe atuncia Jidovii se îmbogătesc. Familia Rothschild din Viena dispune de o avere cam de 2000 milioane. Înca în 1873 numai ca avere supusă la dare fasionase 800 milioane. Cu averea acésta ar puté, să cumpere întregă Boemia. Familia Rothschild din Viena e sêracă pe lângă Rothschild din Paris, care are 8—10 miliarde frcs. Tot de atare avere colosală dispun Rothschildii din London și Frankfurt așa, că familia acésta singurá dominéză întregă Europa. Dară mai sînt și alte familii jidovesce milionare, pe cum Guttman, Reitzes etc. Numai la bursa din Viena sînt 60 de Jidovi, cari dispun de mai multe milioane, érá milionari și capitaliști sînt 1500. Avere colosală adunată în mână Jidovilor și chipul de a o cástiga și folosi provócă antisemitismul.

PARTE SCIINȚIFICĂ-LITERARĂ.

Despre iconografia bizantină.

(Continuare.)

Secțiunea a doua e cea mai mare. Începe cu reprezentarea minunilor L. V. introducându-o cu cele nouă cete ângeresci, după cum scrie despre ele s. Dionisiu Areopagitul. Serafimi se reprezintă cu ripide. Pe acestea din urmă sînt scrise cuvintele doxologiei celei mari, ceea ce va, să zică, că ângerii aceștia laudă neîncetat pe Dumnezeu. Zidirii ômenilor îi premerge osîndirea lui Lucifer, apoi urmează multe scene din viața patriarhilor. Cu prilejul aflării lui Moisi fata lui Faraon se reprezintă ședînd pe un tron la tîrmul rîului. Rugul arđînd cuprinde pe Preacurata Feciôră cu pruncul dumnezeesc, căci el în simbolica creștină cea veche e icôna fecioriei nevătămăte. Din viața lui Ilie se reprezintă un spre zece motive. Vedenia profetului Isaie se reprezintă în concepție sublimă: Christos pe un tron, căci Cuvîntul intrupat are, să grăescă lui Isaie în tocmăi ca și lui Samuil. Surprinderea Susanei în scaldă și scena fetelor lui Lot se omit, semn, căt de cu adevărat creștinesc și decent e spiritul picturii bizantine; silința ei se îndreptă în tot de una spre a înălța, a edifica, a nobilita, și espunerea de motive sensuale i-a fost în tot de una lucru străin, și de aceea rămăne ea singură arta cu adevărat bisericească și religioasă. Singura scenă, în care se cuprinde Susana, e în manualul acesta aceea, în care o scapă Daniil. Multe obiecte le fac înțelese numai inscripțiile, cari însoțesc asemenea unui comentariu limba ieratică de icône. Manualul pune pe persoanele și întâmplările din L. V. aproape același pond ca și pe cele din L. N., în ce chip biserica orientală pune preste tot pe o tréptă L. V. cu cea N.: așa cuprind în biserica Panagiei Faneromeni din Salamis patriarhul, profetii, judecătorii, împărații și femeile sfinte aproape atîta spaț, căt cuprind și sfinții L. N. Nu așa biserica apusană. ¹⁾ De aceea zice Iacobus a Voragine în Legenda de aur: „E de observat, că biserica în Orient celebrează sêrbători de ale sfinților din ambele Legi, érá cea apusană nu celebrează cele ale sfinților L. V., de ôre ce lor le-a trebuit, să mai mérgă și în iad; exceptie forméază sêrbătorea pruncilor din Vetleem, fiind că în fiesce care din ei s'a ucis Christos, și Macaveii etc.“ ²⁾ Ss. Elisaveta, Ana, Iosif se țin de timpul promisiunii în tocmăi ca și de cel al împlinirii, érá în Ioan Botezătorul se întîlnesc L. V. și N. De aceea pe ei încă îi cuprinde biserica apusană în sêrbătorile sale. Orientul și-a păstrat înse venerațiunea sa față cu L. V. și cu reprezentanții ei, și aceștia în icônele Orientului chiar de aceea pörtă nimb în tocmăi ca și sfinții L. N., și iconografia răsăritenă îi pune pe o tréptă cu Apostolii prin aceea, că-i reprezintă desculți. E adecă regulă constantă în iconografia grecéscă, că Dumnezeu, ângerii și Apostolii se reprezintă desculți; Maria nu are precelința acésta, érá sfinții L. V. în privința acésta se pun pe o tréptă cu Apostolii. Așa Ezechie și Manasi, Avel și Iuda, Amvacum, Ioil, Samson și Gedeon pörtă în picturi în tot de una nimb și sînt desculți ca și Apostolii și sînt mai pe sus de căt în Apus ss. Augustin, Ieronim și alții. Până în vécul al XI-lea apusanii aũ fost cu considerație mai mare față cu Orientul, dară după schismă se casséază în Occident pe încetul nimburile persônelor din L. V., érá în vécul al XIV-lea se inzestréază cu nimburi deja numai sfinții creștini. ³⁾ — Sfintele muieri din L. V. forméază în manuscrisul acela o cétă considerabilă: după strămôșea Eva, carea se reprezintă ca bêtrână, urmează Sarra, Reveca, Lia, Rachil, Asineta, Maria sora lui Moisi, Debora, profetesa Holda, drépta véduvă din Sarepta, Iudita, Estira, Ana mama lui Samuil și Ana mama Preacuratei Feciôre.

Portul profetilor e prescriș în chip acurat. E bătătoriu la ochi, că Iona, pe carele în Italia și în Franța îl zugrăvesc în tot de una ca om tîner, aci se reprezintă ca bêtrân pleș, de și

misiunea lui cea grea pretindea, ca el să fie în putere. Apoi urmează o alegere îngrijită de purtători de ale profetilor referitoare la Răscumpătorul, la minunile și la patimile lui; aci în cuvintele lui Iacob din I Moisi 49, 9 despre adurmirea puinului de leu și despre trezirea lui în legătură cu cele ale lui David din ps. 43, 24 și cu ale lui Solomon din Cânt. 5, 3 se combinéază o prezicere întreită a morții și înviării Domnului. Urméază profetii referitoare la Maria, la cari se însiră apoi filosofi grecesci, despre cari se sustine, că ei ar fi grăit despre întromenirea lui Christos; înse cele mai multe din enunțările acestea abia vor puté, să se găséscă în formă așa de hotărîtă în scrierile filosofilor págâni, cu tóte că bună ôră Plato și Socrate ar fi putut, să dea atari răspunsuri la întrebări, cari li-s'ar fi pus despre dumnezeire. Acești reprezentanți ai lumii págăne în arta creștină occidentală sînt mai rari de căt la Greci. De altă parte arta grecéscă nu reprezintă sibilele, pe cari arta apusană le-a împrumutat din istoria profană din cauza acelor stichuri autentice ori apocrife ale lor, cari cetitorul póte, să le referéscă ca profetii la Christos. Manuscrisul din Atos grăesce numai despre o singură sibilă, înse fără ca să o numéscă. Închierea acestei secțiuni o forméază rădăcina lui Isai.

Șirul icônelor din L. N. arată mai întâiu Bunavestire. Maria e reprezentată „stănd și torcînd mêtasă, care e înfășurată pe un fus, în vreme ce drépta și-o întinde spre arhangelul Gavriil, care ține în mână o lance“. Următorea reprezentare e scena, în care Iosif face Mariei imputări. Nascerea Domnului se reprezintă în o peșteră, „Maria și Iosif sînt ingenunchiați, Iosif își ține mâinile încrucișate pe pept; în dosul lui Iosif sînt păstorii admirând pruncul, carele e înfășat; de-asupra e un ânger. De ceea lature vin magii călări, arétând unul altuia steaua; de-asupra peșterii e o cétă de ângeri ținînd inscripția: Mărire lui Dumnezeu întru cei de sus! în vreme ce de sus se pogórá o rază mare până jos la capul pruncului dumnezeesc“. ¹⁾ Artă grecéscă e mai credincioasă textului s. Scripturii, când reprezintă închinarea păstorilor în o peșteră; artă apusană dimpotrivă o reprezintă aproape tot de una în o căsuță, în un spaț acoperit cu paie. ba une oria în o casă de marmoră prețioasă. De altmintrea de altă parte e bătătoriu la ochi, că artă grecéscă une oria a împreunat trăsăturile cele mai ideale cu materialism grosolan în concipiare. Așa dá legenda de ajutoriu Născetórei de Dumnezeu două femei, cari scaldă pruncul, care reprezentare firesce că trebuie, să nimicéscă cu desevărsire caracterul supranatural al scenei. Concipiarea acésta în Apus o găsim numai la Giotto în frescul Madonnei dell'Arena din Padua. Manuscrisul ne arată în închinarea magilor pe Maria ținînd în pólă pruncul, care binecuvîntă, înainte ei pe magi cu darurile sale în vase de aur, érá în dosul ei pe Iosif. A fară de casă un tîner ține trei cai. Unul din cei trei magi ingenunchéază; e un moșneag cu barbă lungă, pe când cei alalți doi sînt tineri: unuia acum începe a-i cresce barba, érá cel alalt e făr de barbă. Magii se întore apoi în țara sa povétuiți de un ânger. Fuga în Egipt a fară de Maria cu pruncul, carea șede pe un mînz, și a fară de Iosif, care merge în urma lor, mai arată încă și pe un tîner, care conduce animalul; în Italia pe tînerul acesta îl înlocuesce un ânger. Cu prilejul uciderii pruncilor din Vetleem a rare ori se reprezintă în icône scena aceea cuprinsă în manuscrisul din Atos, după care Elisaveta fuge cu micul Ioan, și se deschide un munte, pentru ca să-i lase, să trecă. Botezul Domnului arată pe Răscumpătorul desbrăcat stănd în Iordan, pe Ioan stănd lângă el pe tîrm și ținînd drépta de-asupra capului lui Christos; de-asupra se vede Spiritul sfînt în chip de porumb pogorîndu-se din nori în o rază; de-a stînga se véd ângeri cu mâinile înălțate, în Iordan o figură bărbătéscă turuând apă din un vas, așa dară o personificare a Iordanului. Figura acésta e cuprinsă de uimire, ceea ce se vede și în mosaicurile din Ravenna și se referesce la cuvintele din ps. 76, 17: „Véđutu-te-aũ apele, Dumnezeuule, véđutu-te-aũ apele, și s'aũ temut.“ De și cuvintele acestea sînt mai de aproape o alusiune la trecerea poporului prin Marea roșie, Grecii totuși le referesce la botezul Domnului. ²⁾ O pictură de pe muntele Atos, carea o descrie Didron, arată Iordanul în forma unui moșneag cu trup gol, care fuge privind cu spaímă la Christos, de-a stînga marea în figura unei femei zugrăvită în colorii vineții și cu coronă verde, ședînd între două mirozenii de mare. ³⁾ Reprezentarea

¹⁾ Manuel p. 131 sq.

²⁾ Ed. 1490. n. 104.

³⁾ Cf. Didron l. c.

¹⁾ Manuel p. 157.

²⁾ Manuel p. 141.

³⁾ L. c. p. 165.

grecescă a schimbării la față în manuscrisul din Atos e foarte materială: Christos nu plutesce în aer, ci stă pe vârful mijlociului al muntelui și e îmbrăcat în haine albe și încunjurat cu raze; aureola acésta o mărginesc o linie, câte va raze pornesc din centru asemenea spicelor de rotă și ating pe Moisi, Ilie, Petru, Iacob și Ioan; întrégă reprezentarea acésta aduce cu o rotă, de care e legat Răscumpărătorul. Suirea lui Isus pe muntele Tavorului și pogorîrea lui cu cei trei Apostoli în arta bizantină se găsesc numai de două ori împreunate cu schimbarea la față așa, pe cum o rîndesc acésta și manualul de pe muntele Atos. După schimbarea la față conform istorisirii evanghelice urmăzează vindecarea pruncului celui lunatic. Învierea lui Lazar se prescrie în forma aceea predilectă artiilor creștine antice, în care înviatul învălit în fașii stă în mijlocul mormîntului. În reprezentarea restignurii se cuprinde din nou o trăsătură materialistă, căci „Maria leșină, și două femei o spriginesc“, în vreme ce „Stabat mater“ a artiilor apusane în cântare și în pictură arată forța suprafirească a Maicii lui Dumnezeu, carea stând neînfrântă

jertfese pe Fiul său pentru mântuirea lumii. Manualul rîndesc, ca Longin cu lancea să stea de-a dreapta, érá omul cu buretele moiat în oțet de-a stînga crucii. De desubtul crucii arată manualul o peșteră micuță și într'insa căpătina și ósele lui Adam, pe cari le udă sângele lui Christos; căci legende apocrife istorisesc, că crucea s'a ridicat de-asupra mormîntului lui Adam, ba că chiar și lemnul crucii a crescut acolo din semînța pomului vieții din raiu. Pogorîrea la Iad arată pe Christos, care prinde de mîni cu dreapta pe Adam și cu stînga pe Eva, mai de parte alătura pe Ioan, David, Iona, Isaie, Ieremie și Avel și mulți îngeri. Învierea arată mormîntul deschis, doi îngeri cu haine strălucitoare ședînd la colțurile lui, pe Christos înviat călcînd pe coperemîntul mormîntului, cu dreapta binecuvîntînd, érá în stînga ținînd o flamură.

(Va urma.)

Ben Hur

saú

Zilele lui Mesia

de Lew. Wallace.

(Continuare.)

Așa primi servitoriul credincios încă în clipa cea mai de pe urmă meritata răsplătă. Trupul lui cel frânt și deformat nici când nu va mai fi restaurat, el nu va mai scăpa de amintirea suferințelor sale, și anii, cari i-a petrecut în suferințe amare, nu i-se vor mai restitui; dar acuma i-s'a aréat o viață nouă cu asigurarea, că ea e o viață nouă, carea se începe pe loc după viața acésta și se numesc „raiu“! Acolo va găsi împărăția visurilor sale și pe împératul. Un sentiment de pace desevărsită cuprinsese pe Simonide. Dară din colo de drum, în fața crucii, stăpânia urmă și turburare. Violenții cărturari combinau presupunerea, pe care se întemeia întrebarea, cu concesiunea, pe care se întemeia răspunsul. Dacă vor permite, să se lățească în țară scirea, că el e Mesia, atunci doră ei să facă, să se restignescă Nazarinénul. Și, lucru grozav! el pe cruce, cu încredere mai mare de cât ori când de altă dată, nu numai se declarase pe sine însu-și de împérat, ci promisese chiar și unui tâlharid, că va avé parte de raiu. El se cutremurără în fața faptei sale. Arhiepiscopul se îngrozi pe lângă totă sumeția sa. De unde își împrumută acest om credința sa, dacă nu din adevér? Și ce era adevérul alt ceva de cât Dumnezeu însu-și? Încă numai óre ce mai mult, și ei erau nimicici cu desevărsire. Răsuflările Nazarinénului se făceau tot mai grele; oftările lui se schimbă în gemete. Numai trei óre era pe cruce și el muria deja!

Vestea trecu din gură în gură, până o sciură toți. Érá apoi stăpâni tăcere. Răsuflarea se opria și muria, un abur nădușitoru ingreua aerul și nădușelă se adause la întunecime. Cel ce nu o scia, acela nu putea, să-și inchipuască, că sub norii aceia negri, cari atrănau asemenea unei acoperitori de sicriu, stău trei milioane de ómeni, cari așteptău cuprinși de frică și de gróză, să vadă, ce se va mai întimpla. Ei erau așa de tăcuți!

O strigare de desperare pătrunse prin negură preste capetele acelora, până la a căror urechi putea, să ajungă glasul muri-

bundului. O strigare de desperare, dacă nu de învinuire —

„Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m'ai lăsat!“

Glasul îngrozi pe toți, cari îl auziră. Pe unul îl atinse nespun de tare.

Ostașii au fost adus cu sine un vas cu vin și cu apă. Ei îl puseră în puțină depărtare de la Ben Hur. De cum va moia în fluidul acela un burete și-l lega în vârful unui toag, dacă voia, puteau, să recorească cu el limba pătimitorului. Ben Hur își aduse a minte de sorbitura, ce o primise la fântăna din Nazaret. Ascultând de o inspirație luă buretele, îl moia în vas și pași cu el către cruce.

„Lasă o acésta,“ îi strigă poporul întérțat, când vedu, ce va, să facă, „lasă o acésta!“

El nebăgând în samă mulțimea își continuă lucrul și ridică buretele la buzele Nazarinénului.

„Prea târziu! Prea târziu!“

Ben Hur putu, să vadă limpede fața. Ea era zdrobită și plină de sânge și negrită de colb, dară cu toate acestea se însenină fără de veste: ochii i-se deschiseră tare și se îndreptară spre óre cine în largurile spațuri ale cerului așa, cât numai el o putu băga de samă; pace și răscumpărare, ba chiar triumf se cuprindea în esclamarea jertfei:

„S'a sevărșit!“

Așa își serbeză cu o ultimă strigare de bucurie învingerea sa un eroi, carele murind sevărșese o faptă mare.

Lumina din ochi se stînsese. Încetinel cădu capul încoronat cu spinii pe peptul, cel ce se ridica încă. Ben Hur credea, că lupta a trecut. Dară sufletul despărțindu-se mai împărtăși trupului încă pe o clipă viață așa, că Ben Hur și cei de lângă el mai putură, să înțelgă cuvîntul cel mai de pe urmă, rostit cu glas încetinel, ca și cum pătimitorul l-ar fi îndreptat către óre cine, care sta chiar lângă el:

„Părinte, în mîmile tale imi dau sufletul meu!“

O trăsărire trecu prin chinutul trup. Încă o esclamare de îngrozire extremă, și misiunea lui și viața lui cea pămîntescă se

sfârși. Inima cu totă dragostea ei cea bogată, — ea era frântă, că de acésta, cetitoriuile, de acésta a murit omul acesta.

Întorcîndu-se la prietini săi zise Ben Hur:

„A trecut, el a murit!“

În un timp necredut de scurt o află acésta și poporul. Nici unul nu o spunea cu glas. A fost o murmurare, care pornind din un anumit loc se lăți în toate părțile, o murmurare, o șoptire: „El a murit! A murit!“ Și atăta a fost tot. Poporul vedea acuma dorința sa împlinită, Nazarinénul era mort. Și ei totuși priviau unul la altul cu îngrozire, sângele lui venia asupra lor, și în vreme ce își pironiau încă privirile unul asupra altuia, pămîntul începu a se clătina. Unul cerca a se sprigini de cel alalt, într'o clipă dispăru întunecimea, sórele își făcu cale, și fiesce care vedea acuma în lumina zilei cele trei cruci, cum se clătinau într'o parte și într'alta. Ei vedeau crucile toate trei, dară mai limpede pe cea din mijloc. Părea, că o vedeau numai pe acésta, ea părea, că crește și se estinde, părea a voi, să descarce de pe sine sarcina, și a o falfăi în colo și în cóce, mai la deal, mai la deal în cerul vînt. Și fiesce care din ei, care își bătuse joc de Nazarinénul, — fiesce care, care-l bătuse, — care strigase: „Restignesce-l! Restignesce-l!“ — care ieșise cu el din cetate, — care din totă inima dorise mórtea lui, — și aceștia erau cam zece față cu unul, — ei toți simțiau, că fiesce care din ei e însemnat, și că dacă voesce, să mai trăiescă, are, să fugă cât se póte de iute de amenințarea cea de colo sus de pe cer. — Ei se puseră acum în mișcare, fugiră din toate puterile, fugiră călări, pe cămile, pe căruțe și pe jos. Și încă o dată, ca și cum ar fi voit, să-și arete mânia asupra faptei lor și să apere împotriva lor cauza mortului celui nevinovat și fără de prietini. Încă o dată îi urmări cutremurul de pămînt, îi împrăștiă, îi aruncă și-i îngrozi cu bubuitul de stînci mari, cari se crepau și se striviau înaintea lor și lângă ei. Ei își băteau pepturile și strigau tare de frică. Sângele lui venise asupra lor. Băștinași și străini, preoți și laici, cerșitori, Saducei și Farisei, toți se mestecău îmbulzindu-se preste olaltă și cădeau la pămînt fără deosebire. Când chemău numele Domnului, le răspundea pămîntul mîniat bubuind în numele lor și-i umplea de îngrozire de o

potrivă. El nu deosebia nici măcar aceea, cu ce ar fi mai bun arhiepiscopul de cât frații lui cei asemenea vinovați. Îl ajunse, îl aruncă la pământ, pōla hainei lui se murdări, clopoței de aur se umplură de năsip, érá gura lui de colb. El și poporul lui, ei toți erau de o potrivă în un lucru: sângele Nazarinénului venise asupra lor a tuturor.

(Va urma.)

Bibliografie.

A apărut:

Manual de Psihologie și Logică pentru clasa VIII a școlilor medie edat de *Dr Vasile Hossu*. Blaș. Tipografia seminarului arhiepiscopescan. 1898. Prețul broș. 1 fl. 20 cr.

A apărut:

Jertfa oreștinilor. Comentar al liturgiilor bisericii grecesci compus de *Dr Victor Szmigelski*. Tomul I. Introducere dogmatică. Cu aprobarea Preavenatului Ordinariat mitropolitan de Alba Iulia și Făgăraș. Blaș 1897. Tipografia seminarului arhiepiscopescan. Pag. 230 în 8. Prețul 1 fl. 5 cr. sau 2 lei 20 bani. Editura auctorului.

Opul e dedicat *Esceleței Sale Preasfințitului Domn Michail Pavel episcop de Oradea mare*.

Venitul curat va fi contribuie la un fond provincial de salarizare a preoților și învățătorilor.

„Opul acesta pōte fi de folos tuturor credincioșilor noștri, dar mai virtos Veneratului Cler arhiepiscopescan, căruia și chemarea sa sublimă îi impune datorința strictă de a studia mai adânc misteriiile sfintei noastre religii. De aceea recomandăm acest op cu totă căldura spre a se procura pentru toate bibliotecile districtelor protopopesce și pentru cele parohiale, ori unde este cu putință. Asemenea recomandăm Veneratului Cler, să răspândescă această carte în cercurile cât mai largi ale credincioșilor noștri.“

Blaș din ședința consistorială ținută în 14 Decembre 1897.

La tipografia seminarială se află de vânzare:

Instituțiunile calvinesci

în biserica românească din Ardel,
fazele lor în trecut și valoarea în presente.

Studiu istorico-canonic de *Dr Alexandru Grama*. — Opul constă din XVI+476 pag. 8° mare și se pōte procura cu prețul de **3 fl.** la **Tipografia seminarială în Blaș (Balázsfalva)**.

Euchologii

edițiunea a doua, revădută după originalul grecesc și îndreptată în mod însemnat. Format 8° mare pe 552 pagine, pe hârtie velină, tipariu frumos în negru și roșu. — Prețul nelegat fl. 2.80, érá legat în piele tare fl. 3.80.

Legile politico-bisericesci din 1894 și 1895

împreună cu respectivele ordinațiuni ministeriale, traduse, edate și comentate la ordinul Preavenatului Consistor mitropolitan de Alba Iulia și Făgăraș. Prețul unui exemplar broșurat e 1 fl. 20 cr. v. a. + pentru porto 10 cr.

Credem, că nu mai e lipsă, ca să atragem atențiunea clerului nostru asupra acestui op. Fără de cartea acesta nici un preot nu pōte, să se acomodeze în deosebitele sale agende, după-ce prin legile politico-bisericesci s'au schimbat toate raporturile de drept privitor la căsătorie. Tocmai de aceea credem, că nu va fi oficiu preotesce, din care să lipsească această carte, în care se află toate cele, de câte are trebuință preotul în urma situațiunii nōuă create prin legile aceste.

Îndreptariu

în cauza dărilor directe de stat, pentru oficiile parohiale gr. catolice. Blaș 1896.

Broșura constă din 39 pagine, în cari se dau înviațiunile cele mai bune, cum au să pōrceadă oficiile parohiale și curatoratele, cum și privații la aruncarea și conscrierea dărilor de stat și anume: 1. a dării de case, 2. a dării de câștig, 3. a dării după camete, 4. a dării supletōre generale de venit, 5. a taxei de scutire dela miliție, 6. a dării de arme și de vinat și 7. comisiunile pentru aruncarea dărilor. — Prețul unei broșuri e 8 cr., expedită franco sub fașe 11 cr.

Cestiuni

din

dreptul și istoria bisericii românești unite, studiu apologetic din incidentul invectiveilor „Gazetel Transilvaniei” și a dlui Nicoliaș Densușan asupra Mitropolitului Vancea și a bisericii unite. Partea I. 272 pag. 8°. Prețul 70 cr. — Partea a II-a 400 pag. 8°. Prețul 1 fl. Ambele părți expedate franco 1 fl. 85 cr.

Pregătire la mōrte, adevă considerațiunii asupra maximelor eterne folositoare tuturoră pentru meditare și preoților spre a predica, de *Alfons Maria de Liguori* Doctor al Bisericii. În versiune românească de Membrii societății de lectură Inocențiu M. Clain. Blaș 1893. Tipografia Seminarului arhiepiscopescan. Opul are 425 p. în 8° mic. Prețul 80 cr. Editura societății.

Editor și redactor răspundător:

Dr Victor Szmigelski.

Nro 5048—1898.

(41) 3 - 3

Concurs.

La postul de avocat arhiepiscopescan al Clerului gr. cat. de Alba Iulia și Făgăraș, devenit vacant prin mōrtea fostului avocat *Vasiliu Oltean*, se publică prin această concurs cu terminul de 31 Octōbre n. 1898 pe lângă următoarele emolumente:

1. Onorariu de 1000 fl. la an, care se solvesce în rate lunare decursive de la Cassa centrală arhiepiscopescană.

2. Dōuă chilii în curtea mitropolitană ca local de cancelarie, încăldite în timp de iernă cu lemne din aceeași curte.

3. Pentru excursiuni, ce le-ar face avocatul în ambitul domeniilor, se dă sub titlu de prejunctură pe zi 5 fl. v. a., dacă prejunctura nu ar căpēta-o în natură, înse diurn în cazul acesta nu se solvesce. Pentru

excursiunile a fară de teritoriul domeniilor, în cât călătoria s'ar face pe calea ferată, se solvesce bilet de cl. II și diurn de 4 fl.; a fară de calea ferată pe zi pentru prejunctură 5 fl. și diurn 4 fl. v. a.

4. Spesele și remunerațiunile licuidate în procese numai într'atăta compet advocatului, în cât acelea le suportă contrarii și de la aceea se pot incassa; de sine înțelegându-se, că în acest cas el are a restitui fondului interesat anticipațiunile, ce eventual i-s'ar fi dat, pe cum și toate speșele făcute de fond în acest proces, fie acelea diurne, spese de călătorie, ori alte spese; ér în procesele, în cari contrarii ore cărui fond nu este convinsat la suportarea speselor licuidate pentru avocatul arhiepiscopescan, pe cum și în procesele, cari nu s'au câștigat vis-à-vis de fondul interesat, avocatul nu va avē dreptul de a pretinde de la Fondurile arhiepiscopescane esolvirea speselor licuidate, ci numai a erogațiunilor de bani, pe cum rebonificarea timbrelor, a competiței solvite martorilor sau comisiunilor judecătorești, vectura și diurne, de cum va nu s'ar fi anticipat.

5. Pentru aceste emolumente avocatul arhiepiscopescan este obligat a locui în Blaș, a purta procesele urbariale și civile ale domeniilor Veneratului Cler, a reprezenta acele domenii înaintea tuturor forurilor judeciale și administrative în toate afacerile juridice personale și reale, mai de parte este obligat a-și da opiniunea juridică în toate cauzele dominale, fundamentale și bisericesci, ce i-s'ar cere din partea Ordinariatului, a Consistoriului, Capitlului și a Administrațiunilor fundațiunilor arhiepiscopescane, fară a pretinde remunerațiune separată pentru aceste opiniunii juridice.

Cei ce reflectează la acest post, au să-și așternă concursele la Consistoriul arhiepiscopescan gr. cat. din Blaș, alăturând la concurs carte de botez și documentele de cualificațiune, ce le poșed.

Blaș din ședința consistoriului arhiepiscopescan ținută în 8 Octōbre 1898.

Victor Mitropolit.

174 szám
1898.

(45) 1—1

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a budapesti ker. és váltó kir. törvényszék 1898. évi 8840 és 8841/p. számú végzése következtében Dr Hein József ügyvéd által képviselt Hofherr és Schrantz cég javára Ersek Ferenc és társai ellen 384 frt 93 kr. s jár. erejéig 1898. évi Február hó 10-én foganatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 880 frt — krra becsült id. Ersek Ferencnél: 2 ökör, Ersek Miklósnál: 2 tehén, ifj. Ersek Ferenc és Zsuzsánál: 2 járganyos cséplőszekrény, 1 trieur és 1 rostából álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a hosszuaszoji kir. jbiróság 600—1898. számú végzése folytán 384 frt 93 kr. tőkővetelés. ennek 1897. évi Deczember hó 1-ső napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 82 frt 41 krban biróilag már megállapított költségek erejéig B.-Szt-Miklóson alperesek lakásán leendő eszkőzlésére 1898. évi November hó 2-ik napjának délelőtti 11 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérők, becsáron alul is el fognak adat ni.

Kelt Hosszaszón 1898. évi Október hó 10-ik napján.

Dózsa Sámuel
kir. jbirósági végrehajtó.